

SLADKÝ ŽIVOT

Heidi Riceová
Riviéra plná
touhy

HEIDI RICEOVÁ

RIVIÉRA PLNÁ TOUHY

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

tak jsem uvažoval o ornitologii. Nesmějte se! Vrabec i holub jsou přece ptáci, a právě jimi se vznesená věda ornitologická zabývá.

Jasně že mně jde o staré české přísloví o vrabci v hrsti a o holubovi na střeše. Abych to ale vysvětlil úplně. Uvažoval jsem o prvních láskách... a o těch dalších. První lásky jsou fajn, na tom se určitě shodneme, ale většinou nevydrží. A nemusí to být jenom tragická autonehoda nebo letecká katastrofa, tento deus ex machina mých příběhů, které hrdiny či hrdinky připraví o milovaného partnera – první lásku. Prostě je fakt, že to většinou nevyjde. A z první lásky zůstane zářivá vzpomínka... a tak trochu holub na střeše. Co by bylo, kdyby...

A pak nastává čas pro lásku druhou. Ta už většinou nebývá zdaleka tak okázalá, ale o to cennější a ve výsledku přínosnější často dokáže být.

Jsem rád, že mé autorky stále častěji píší právě o těch „druhých“ láskách. Které je třeba si najít, které je třeba si vybojovat. A u kterých často pochopíme, že na rozdíl od těch pestrobarevných „prvních“ jsou opravdové. Jsem zkrátka rád, že lásky, o nichž píší, jsou zasloužené, ne že se jen tak „vyskytly“...

S láskou

Váš Harlequin

Heidi Riceová

RIVIÉRA PLNÁ TOUHY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Redeemed by My Forbidden Housekeeper

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Heidi Rice
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa
2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2538-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2539-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2540-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Tehdy...

Jednoho pozdně letního večera se podpatky mých zbrusu nových lodiček zabořily do červeného koberce, který pokrýval mramorové schodiště pařížského divadla Palais-Royal, a já se poprvé v životě cítila jako princezna.

To koukáš, Popelko!

Sáhla jsem do kabelky, abych z ní vytáhla pozvánku, od které jsem „odlehčila“ sestřenici Belle, a ukázala ji vrátnému. Srdce jsem přitom měla až v krku, ale ten svalnatec mě nejen neskopl ze schodů, ale dokonce mě ani neprohlásil za prachobyčejnou podvodnici. Místo toho mi kartičku se zlatým embosovaným rámečkem s úsměvem vrátil.

Zatím. Všechno. Úžasné. Teď dýchej.

Nejistě jsem se nadechla, ve vstupní hale jsem se vmísila do davu a spolu s ním zamířila do obrovského tanečního sálu, slavnostně ozářeného křišťálovými lustry, visícími z malovaného stropu čtyři patra nad mou hlavou.

Pohledem jsem přejížděla všechnu tu nádheru. Místnost lemovaly mramorové sloupy a zlaté sochy a po obrovském dvojitém rokokovém schodišti právě sestupovala flotila číšníků, oblečených do elegantních černých uniforem. V rukou nesli podnosy se šampaňským a kápnkami cordon bleu.

Páni.

Do Paříže jsem přicestovala před dvěma týdny. Belle se synem Caiem jsem nechala v Nice. K cestě jsem se rozhodla impulzivně, protože mi bylo jasné, že sestřenka potřebuje nějaký čas o samotě, aby konečně vyřešila záležitost s Caiovým otcem Alexim Galantim. Během té doby jsem si uvědomila, že když se teď majitel závodního týmu vrátil do jejího života, měla bych si také uspořádat ten svůj.

S Belle jsme poslední čtyři roky byly jako jedna bytost. Začalo to tehdy, když se objevila přede dveřmi mého londýnského bytu opuštěná a těhotná. Když se jí narodil Cai, stala se z nás rodina. Byla to má první skutečná od doby, kdy z mého života zmizela matka – to jsem ještě byla teenagerka.

Jenže teď mi už bylo dvacet. A i když jsem zbožňovala svou práci šéfkuchařky, v níž jsem dřela od šestnácti – dlouhá pracovní doba a naprostá absence společenského života mě držely v prohlubující se izolaci. Poté co se Belle s Caiem natrvalo přestěhovali z Londýna do Nice, jsem pochopila, že musím zapracovat na vlastní budoucnosti. Vždycky budeme rodina, to ano, ale jen oni dva mi nemůžou naplňovat zbytek života.

Když jsem na Bellině toaletním stolku zahlédla pozvánku na slavný maškarní ples, který v Paříži každoročně pořádal její bývalý šéf Renzo Camaro, sbalila jsem ji s mlhavou představou, že můj nový život by mohla odstartovat právě tato událost.

Byla jsem si jistá, že Belle ji postrádat nebude. Jasně se vyjádřila, že nemá čas ani chuť zúčastnit se Camarovy honosné akce na oslavu zahájení sezony Superligy v automobilových závodech. Napadlo mě, že tak budu mít příležitost vystoupit z komfortní zóny a navážu kontakt s elitní skupinou, do níž dřív patřila Belle díky své práci expertky na výzkum a vývoj v Superlize.

Často jsme spolu mluvily o tom, že jednou založím vlastní cateringovou firmu, že budu sama sobě šéfkou,

ale nikdy předtím jsem nenašla odvalu k tomu, abych se o to aktivně snažila. Až teď.

Jenže jak jsem stála pod třpytivými světly v tmavě červených saténových vintage šatech, které jsem objevila až v kdovíkolikátém secondhandu v Marais, a naslouchala šumu davu lidí, kteří ostatním předváděli ze sebe to nejlepší, začala jsem se cítit velmi nepatřičně. Než jsem dorazila, těšila jsem se, jak budu hostům rozdávat své vizitky, kterých jsem měla plnou kabelku. Ale teď?

Byla jsem šéfkuchařka. A i když jsem jednou mohla vyvařovat pro hosty, kteří se tohoto plesu účastnili, vždycky jsem se spokojila s úlohou šedé myšky. To Belle byla vždycky ta okouzlující a úspěšnější, to Belle udělala skvělou kariéru. A tak zatímco ona chodila na akce, jako byla tato, já raději zůstávala doma s Caiem.

Nejsi žádná princezna, ty blbko. Nejsi ani podnikatelka. Zatím. Jsi jen obyčejná podvodnice.

Stylový orchestr vyhrával na uvítanou Mozartovu serenádu, v cinkání jemného porcelánu a sklenic se šampaňským se utápěl sílící šum hovoru hostů. Nic z toho však nepřehlušilo dunivý tlukot mého srdce. Pátrala jsem v davu, přičemž mi pohled částečně zakrývala lehounká maska, vyrobená ze zbytků starožitné krajky, a hledala v něm někoho známého, ke komu bych se mohla přidružit. Chtěla jsem tím zmírnit náhlý pocit nedostatečnosti, který mi svíral hrud.

Rozhlížela jsem se však marně. Žádnou povědomou tvář jsem nespatriila. Uvědomila jsem si, že jsem se šeredně přepočítala. Tohle rozhodně nebylo místo, kde by si lidé vykládali o obchodních záležitostech nebo si vyměňovali kontakty. Na to byla atmosféra večírku příliš okázalá, hlučná a – vzrušující.

Pak se můj zrak zarazil o Renza Camara – hostitele a Bellina bývalého šéfa, který si mě ani jednou nevšiml, když mě párkrát potkal s mou krásnou sestřenicí. Pocit nedostatečnosti se mučivě prohloubil.

Stál nahoře na balkoně ve smokingu šitém na míru a jeho tmavé vlasy se v jasném světle zářivě leskly. Vypadal jako král. Lorenzo Camaro, „šmejd, který se vytáhl z bahna“, jak ho před deseti lety nazval tisk, když se na závodech jako přízrak zjevil jeho Destiny Team a vyhrál svou první Superligu.

Bylo mu pouhých třicet a jeho tým soupeřil s týmem Alexiho Galantiho o mistrovský titul už přes deset let. Pozoroval dav pod sebou a vypadal odtažitě a unaveně. Dojem nespravily ani dvě nádherné ženy po jeho boku, které s ním flirtovaly jako o závod. Zleva se k němu tiskla supermodelka a zprava hollywoodská hvězdička. Obě jsem poznala.

Ze všech hostů jediný Camaro neměl na obličejí masce. Nijak se nepokoušel zakrýt záhadnou jizvu na levé tváři – pravděpodobně proto, že byla součástí mýtu, který o sobě sám vytvořil a v němž se vykresloval jako nebezpečný, jinak však veskrze okouzující závodník-záporák. Tento obraz vhodně doplňoval jeho tajemný původ, o němž se šeptalo už celé roky. Pocházel snad prý z jakéhosi italského slumu.

Černý smoking zvýrazňoval jeho vysokou, svalnatou postavu, ale mou pozornost upoutala ohromující mužná krása jeho tváře. Jizva ji činila ještě víc vzrušující. Mým tělem projela neznámá touha a drtivá tíha nedostatečnosti se mi usadila v břicho jako balvan.

Balvan, který žhnul a páčil.

Kde se vůbec vzal?

Camaro byl úplně mimo mou ligu. Tak daleko, jako by se nacházel na Marsu. Vlastně ne, spíš na Saturnu, což byla nejvzdálenější planeta od planety Jessie. Znepokojivé bylo, že dřív na mě nikdy takto nepůsobil. Možná proto, že jsem se kdykoliv, kdy se objevil, snažila splynout s nábytkem. Beztoho jsem tu nehledala romantiku. Ocitla jsem se tady, abych se pokusila nastartovat podnik, o němž jsem sice vždycky snila, ale nikdy se ho neodvážila uvést do praxe.

Žhavý kámen nepřestával pulzovat a tichý hlásek mi nepřestával našeptávat, že tu vůbec nemám být, že jsem obyčejná podvodnice, která má okamžitě vypadnout.

Co když jsem na ples dorazila kvůli tomu, abych měla důvod hodit na sebe luxusní šaty... a konečně upoutala pozornost Renza Camara?

To bylo hodně děsivé pomyšlení. Zavrhnout jsem ho však nemohla, což ho dělalo ještě děsivějším.

Blesklo mi hlavou, že bych se možná měla vrátit do starodávné postele se snídaní na Montmartru, za kterou jsem utratila majlant. Jenže pak jeho přimhouřený pohled zachytil ten můj... a už ho nepustil.

Srdce mi bušilo až v krku a ten zatracený kámen v břiše se změnil na hořící lávu.

Ach, božínku.

Instinktivně jsem se přikrčila. Chladný satén dřel mou náhle rozcitlivělou kůži jako brusný papír, ale stejně jsem nedokázala odvrátit pohled. Jeho oči se zúžily do štěrbinek a já si na jeden nesnesitelně vzrušující okamžik myslala, že si mě konečně všiml a že by to mohlo něco znamenat, ačkoliv jsem se bála pomyslet na to, co konkrétně.

Třeba že je Jessie Burtonová stejně patetická a citově závislá jako její matka. V mých žilách se rozproudil adrenalin.

Než jsem se však stačila doopravdy vyděsit, to podivné kouzlo, jímž ochromil mé tělo, prolomila supermodelka po jeho boku. Otočila jeho tvář k sobě a Camaro se zasmál čemusi, co mu řekla. Pak ji vzal za bradu a přitiskl svá ústa na její. Jeho rty drancovaly, vychutnávaly a nárokovaly si ty její s lenivou arogancí. Uvědomila jsem si, že celou dobu zadržuju dech, a naráz jsem vydechla.

Zjevně jsem byla naráz zapomenuta. Ovšem, ono tajemné napojení se odehrávalo jen v mé pošetilé hlavě.

Odtrhla jsem pohled od líbající se dvojice a cítila se jako ta nejodpornější veyeurka. Camaro dál

konzumoval supermodelku a užíval si pozornosti davu. Ten si totiž stačil všimnout pornografického výjevu na balkoně a nadšeně se roztleskal.

Hrdlo mi svíraly rozpaky, nevítané horko mi bolestivě stahovalo bradavky a žhavilo tvář.

Co to mělo jako být?

Renzo Camaro byl sice nežhavější chlap na této straně Saturnu, ale jinak to byl taky pěkný playboy a pořádný pitomec, známý tím, že svedl každou krásnou ženu v okruhu pěti set mil od svého kolosálního ega.

Nejsi jako matka. Proč tedy proboha chceš, aby si tě všiml někdo jako on?

Davem procházel číšník s podnosem, plným sklenek se šampaňským. Jednu jsem sebrala a pořádně z ní upila. Bublínky mi příjemně pukaly na jazyku a já se snažila ignorovat jak kakofonii kolem sebe, tak Camara na balkoně i s jeho nejnovějším úlovkem. Z hlučného já-sotu davu bylo zřejmé, že si na svém představení dávají sakra záležet.

Podivné bylo, že mi hlavou bleskla matčina poslední věta, kterou řekla, než se v mých patnácti definitivně ztratila z mého života: *Nikdy nevěř žádnému hezounovi, a především bohatému, protože o tebe brzy ztratí zájem.*

Tehdy jsem ji ignorovala, protože jsem věděla, že mluví o mém otci, o němž tvrdila, že to byl povaleč a že je jen dobře, že jsem ho nikdy nepoznala, ačkoliv já bych se s ním seznámila velmi ráda. Ale jak jsem teď upíjela šampaňské, napadlo mě, že je to nejspíš jediná pravdivá věta, jakou mi kdy řekla.

Ne že bych toužila upoutat pozornost playboye, jako byl Camaro. To tedy vůbec ne. Ale určitě bylo fajn vědět, že se s matkou shodneme alespoň na něčem.

Záře světel zeslábla a komorní hudba postupně umlkala, až ji nahradil basový rytmus známé rapové skupiny, pronikající sem z vedlejšího tanečního sálu. Dav se pohnul za zvukem a já si neodpustila, abych nevrhla

pohled na balkon. Camaro se supermodelkou však zmizeli.

Bezpochyby zamířili do jeho soukromého apartmá, které zabíralo horní tři patra historické budovy, aby tam dokončili rozehranou milostnou partii.

Ještěže tak.

Šampaňské, které jsem do sebe lila snad příliš rychle, mi šumělo v žilách a zklamání z Renza, táty a všech ostatních mužských, jímž jsem byla ukradená, se změnilo v hluboké znechucení – ze sebe sama i z nich.

Třesoucí se rukou jsem sklenku položila na procházející podnos.

Nejsi tu proto, abys upoutala nějakého chlapa. Vetřela ses sem, abys rozjela svůj cateringový podnik. A tak zatímco rozdávání vizitek byla ztracená věc, pořád jsem si alespoň mohla udělat obrázek o tom, co akce jako tato přesně obnáší.

Ocitla jsem se tady, abych udělala průzkum – a, pokud se naskytne příležitost, také nějaký networking – pro Jessiin catering. Jenže když mi v žilách začalo bušit dunění basů a já ochutnala jednu z kanapek – lahodnou rolku ze špenátu a uzeného pstruha, která se mi přímo rozplynula na jazyku – v mé mysli se vyvinul odvážný a překvapivě vzrušující nápad. Proč si dnešní večer neužít, když už jsem tady? Kdy příště se mi naskytne příležitost účastnit se akce, na níž teče drahý alkohol proudem a k tomu vyhrává kapela, která se loni dvakrát umístila na horních řebříčcích hitparád? K tomu jsem se mohla cpát luxusními kanapkami, při jejichž náročné několikahodinové výrobě jsem nemusela hnout ani prstem!

V kabelce jsem spolu s vizitkami měla kondomy, které jsem u sebe nosila už v dobách, kdy jsem studovala na univerzitě catering, protože mi od raného mládí neúnavně vtloukali do hlavy, že nemám zbytečně riskovat. Zatím ještě nenastala příležitost, abych je použila, a ani jsem netušila, proč jsem si je vzala právě dnes, ale třeba se nakonec budou hodit. Možná konečně nadešel čas,

abych nastartovala nejen kariéru, ale i milostný život. K této myšlence mě inspirovalo představení na balkoně.

Belle měla nádherného potomka. Úžasnou kariéru. Překrásného miliardáře, který se do ní začal nejspíš zamilovávat... A právě teď si pravděpodobně užívala ten nejlepší sex v životě. A já? Já jsem neměla ani přítele.

Což určitě vysvětlovalo, proč jsem byla tak rozhozená z toho, že na mě spočinul svůdným zrakem takový sexuální bůh, jako je Camaro.

A čípak je to chyba?

Samozřejmě že tvoje, Jess. Protože ses vždycky bála riskovat.

Do Paříže jsem však přijela úplně sama a opovážila jsem se vetřít na ples s cílem rozjet kariéru, což byl pokrok. Snad bych však měla využít téhle příležitosti spíš k tomu, abych se přestala schovávat před životními úskalími.

Běž do toho!

Nervy mi hrály a praskaly jako bublinky v šampaňském. Pokud se mi dnes v noci konečně nepodaří přijít o panenství, možná bych alespoň mohla předvést svou úžasnou vintage róbu od Diora a absolvovat rychlokurz flirtování a balení.

Však já Renzovi Camarovi ukážu! A všem ostatním tady taky, dodala jsem odhodlaně.

Budu řídit tak, že to bude můj první – a pravděpodobně zároveň i poslední – nezapomenutelný maskarní ples.

Nikdo mě tu neznal, což znamenalo, že když nikomu nebudu cpát svoje čerstvě natištěné vizitky, můžu to pořádně rozjet. Pro dnešní noc nebudu rebelka, která v šestnácti odešla z pěstounského domova, aby se věnovala kariéře v cateringu, ale doposud neměla kluka. Nebudu ani myší sestřenice krásné expertky Superligy pro výzkum a vývoj, která se snaží ostatním vlichotit kvůli svému podniku. Ne. Stanu se femme fatale v rudém saténu.

Bacha, Popelko, jdu se pořádně odvázat!

Renzo

Kdo je ta holka v červeném?

A proč mě ksakru celý večer tak přitahuje? V břiše mi zapulzovala neznámá směs žárlivosti a vzrušení po každé, když jsem ji zahlédl s někým tančit. Dohánělo mě to k šílenství.

Trochu mi připomínala mou bývalou expertku na výzkum a vývoj, Belle Simpsonovou. Poprvé jsem ji zahlédl, když jsem z balkonu vítal hosty. To však nevysvětlovalo neutuchající bolestnou touhu ani to, proč jsem všem na očích začal líbat Edinu jen proto, že jsem věděl, že se na nás dívá.

Nemohl jsem si vzpomenout, kdy naposledy jsem chtěl v nějaké ženě probudit žárlivost. Nikdy jsem se nemusel snažit, abych nějakou získal. Stačilo jen čekat, až za mnou přijde sama... Jen se zeptejte Ediny.

A ta podoba s Belle by mě měla taky odradit, abych si na ni dělal zálsk.

Belle dávala jasně najevo, že je nedosažitelná. Vždycky. A já nikdy nebyl typ muže, který by spal s ženami, které společnou noc braly jako závazek. Pro mě to byla jen zbytečná a nechtěná komplikace.

„Renzo, drahoušku, nevytratíme se do tvého apartmá? Chceš mě přece!“

Otočil jsem se k Edině. Svůdně špulila pusu a dívala se na mě pohledem, který nejspíš považovala za smyslný, jenže mně připadal děsně otravný. Když jsem se s ní dal před měsícem dohromady, řekl jsem jí, že nikdy s žádnou ženou nespím dvakrát, ale jí to asi nějak nedošlo.

Možná jsi ji neměl líbat jen proto, aby ta holka v červeném žárlila.

Nemilosrdně jsem tu vtíravou výčitku umlčel. Chytil jsem Edinu za zápěstí ruky, jejíž prsty svíraly klopou smokingu.

„Tohle je přece můj večírek, Edino,“ zamumlal jsem

a snažil se držet podráždění na uzdě, aby mi neudělala scénu. „Nemůžu jen tak odejít.“

„Samozřejmě že můžeš.“ Našpulila rty ještě víc. „Už jen kvůli tomu, aby neutrpěla tvá pověst playboye,“ dodala se škádlivým úsměvem, který mě však nijak nepobavil. Za jejími zády jsem zahlédl dívku v červeném. Její štíhlé tělo se svíjelo do hudebního rytmu. Ty zatracené červené šaty obepínaly její jemné křivky až k pevným nadržům jako druhá kůže a milostně se leskly.

Mým tělem projel přívál adrenalinu. *Už zas.* Začínalo mě to štvád. Nechápal jsem, na co čekám. Když se naše pohledy střetly, jasně jsem vycítil, že by si dala říct. Jedno však bylo jisté. Nikdy jsem s ní nespál, jinak by mě nezaujala.

Edina se opět pokusila otočit mou tvář k sobě jako před chvílí na balkoně. Mně však už došla trpělivost. Vytrhl jsem se jí a věnoval jsem jí upjatý úsměv.

„Nutíš mě, abych k tobě byl upřímný, Edino,“ spustil jsem nemilosrdně. „Řekl jsem ti, že mám jisté pravidlo, jehož se nikdy nevzdávám. Z čehož jasně vyplývá, že podruhé s tebou spát nebudu.“

Překvapeně zalapala po dechu, ale bylo jasné, že to konečně pochopila. „Proč jsi takový bastard, Renzo?“ zasyčela.

Jen jsem se tomu zasmál. „Protože jsem se tak už narodil,“ odpověděl jsem lehce. Pověst nemanželského syna, která se za mnou kdysi táhla jako nepříjemný zápach, mě už dávno netrápila. Bohatství i úspěch mě bezpečně chránily před těmi nejbrutálnějšími urážkami, které jsem musel snášet v dětství. A to byl přesně důvod, proč jsem se tak dřel.

Edina spěchala pryč, ale já na ni vmžiku zapomněl. Očima jsem znovu vyhledal dívku v červeném. Tančila sama na opačném konci tanečního sálu. Pak se k ní však otočil jeden z mých náhradních jezdců – Jack Rogers, mladý muž se slibnou budoucností na závodní

dráze – a zlehka jí položil dlaň na bok. Něco jí přitom špitnul do ucha.

Dívka se na něj přes rameno vylekaně ohlédla a plaše se usmála.

Myslel jsem, že mi hrudník pukne prudkou žárlivostí. Její žhavý výbuch mě přiměl, abych si neprodleně začal razit cestu davem směrem k nim. Cestou jsem přísahal, že jestli ji Rogers okamžitě nepustí, jeho zářivá budoucnost se promění na ponuru minulost. Rozhodl jsem se totiž, že dnešní večer bude dívka v červeném moje...

DRUHÁ KAPITOLA

Tehdy...

Jessie

„Řekla ti ta dáma, abys ji ohmatával, Rogersi?“

Prudce jsem otočila hlavu, abych se podívala, kdo se to tak neurvale ptá, a spatřila jsem Renza Camara, jak si nepřátelsky měří chlápek za mnou. Vmžiku mě zaplavil zmatek a šok, což bylo nakonec předvídatelné, když se u mě tak náhle zjevil muž, kterého jsem se celý večer snažila ignorovat. Ruka z mého boku bleskově zmizela.

„Skvělá party, pane Camaro,“ vykřikl chlápek. „Netušil jsem, že patří k vám.“

„Nepatří!“ vybuchla jsem rozhorleně, když jsem konečně znovu našla hlas. Na chvíli mou mysl totiž zatemnilo ohromení, že přímo vedle mě stojí sám velký Camaro. Jak se ti dva opovažují chovat, jako bych tu vůbec nebyla?

A jak může Camaro vypadat tak báječně, když se chová jako neandrtálec? A proč se tak vůbec chová?

Než jsem se stačila nad těmi otázkami zamyslet, chlápek se vytratil jako pára nad hrncem. Naštvala jsem se ještě víc. Proč si všichni myslí, že Camarovi patří každá ženská, na kterou dostane chuť? V mysli mi vytanul jeho vášnivý polibek na balkoně s Edinou Grantovou. Kam se vlastně poděla?

DJ ztišil hudbu do pomalejšího sexy rhythm & blues. Camaro přistoupil blíž a zkřivil rty do pobaveného úsměvu. Díval se přímo na mě, opravdu mě *vnímal!*

Zadrhl se mi dech. Hnus.

Proč mě tak obluzuje jeho pozornost? Když se chová jako mizera. *Zase.*

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se a drzým pohledem mi přejížděl po tváři.

Chtěla jsem poslušně vyhrknout odpověď, ale vzápětí jsem si uvědomila, že nechci, aby to věděl. Nepřála jsem si, aby si mě dal dohromady s onou myší osůbkou, které si nikdy nevšiml – až teď. Rozhodla jsem se, že se pro dnešní večer stanu někým úplně jiným, a jak bylo vidět, uspěla jsem. Jinak by si mě s takovým zájmem nepohlížel.

„Proč to potřebujete vědět?“ opáčila jsem provokativně.

„Není to zjevné?“ zamumlal. Jeho odpověď mě dokonale zmátla. K dovršení všeho si ke mně stoupl tak blízko, že jsem mohla vidět zlaté skvrnky v jeho duhovkách a cítit vůni luxusního mýdla, čistého muže a nádech drahé kolínské. Přenesl pohled na drdol, který jsem dávala dohromady nejmíň hodinu, a já si najednou uvědomila, že mi z něj při tanci uniklo několik kadeří, které se mi teď lepí vzadu na krk.

Tváře mi hořely při pomyšlení, že musím vypadat dost neupraveně.

Když se však jeho pohled znovu vrátil k mé tváři, místo nechuti jsem v jeho očích spatřila uznání. „Proč mi nechceš říct, jak se jmenuješ?“ vyzvídal.

Měl tak ochraptělý hlas, že mi vibroval v samém nitru těla. Pak zvedl ruku a přejel mi palcem po tváři a přes masku. Byl to dotek lehoučký jako pírkó, ale i tak byl ten jemný kontakt nabitý elektřinou. Trhla jsem hlavou vzad. Pobaveně se zasmál, evidentně potěšený mou reakcí.

Než jsem stačila vymyslet vhodnou odpověď, dodal:

„Nemám v úmyslu tě vyhodit, i kdybys sem přišla bez pozvánky.“

„Tak to mě vážně těší,“ zamumlala jsem. Cítila jsem se brutálně obnažená a taky jsem byla hodně vzrušená. Jak to, že měl tak rychle navrch? A proč se do mých útrob vrátil ten tepající žhavý kámen, když jsem si celý večer říkala, že se to už nestane?

V duchu jsem děkovala za to, že mám masku. Poskytovala mi alespoň částečnou ochranu před jeho dotěrným zrakem.

Znovu se zasmál. „Takže jsi tu *vážně* bez pozvánky.“

Zamračila jsem se. „Nechápu, co je na tom k smíchu.“

„Věř mi, *principessa*,“ odušil a to slůvko v jeho rodné italštině se mnou dokonale zamávalo, „kdybys tušila, že jsem z tebe celý večer nedokázal spustit zrak, pochopila bys to...“

Srdce mi hřmělo až v uších a žebra se proměnila v pevnou klec, která mi bránila v dýchání. Jeho pohled byl teď tak naléhavý, že jsem zadržela dech. A horký kámen se opět změnil ve žhavou lávu, roztékající se v mém podbřišku do stran.

Jenže pak jsem si vzpomněla na vášnivý polibek, který před několika hodinami tak okázale věnoval jiné ženě, a vzpamatovala jsem se. Naštěstí. Ten chlap byl velice zdatný svůdník, který si myslel, že stačí lusknout prsty a každá dívka, na kterou dostane chuť, k němu přiběhne jako poslušný pejsek. Toky lávy v břicho jsem sice zabránit nemohla, ale svou hrdost jsem neztratila.

„Platí to i na dobu, kdy jste olizoval Edinu Grantovou?“ odsekla jsem s přelázaným úsměvem.

„Bod pro tebe,“ zachechtal se pobaveně. Zdálo se, že ho má jedovatá poznámka vůbec nerozhodila.

Ksakru.

„Tak ty sis toho všimla?“ zeptal se tónem, jako by na své nechutné představení byl kdovíjak pyšný.

„Toho si museli všimnout snad všichni,“ odpověděla

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Riviéra plná touhy***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.